

(voornamelijk banken). Deze aanvallen worden uitgevoerd ter herinnering aan de door de politie in 2008 vermoorde Alexis Grigoropoulos en de daaropvolgde revolutie.

6 december: In Athene, Griekeland gaan er 10.000 mensen de straat op ter herdenking van de in 2008 door de politie vermoorde Alexis Grigoropoulos. Ook is de demonstratie gericht tegen de repressiegolf die zich momenteel afspeelt in de wijk Exarchia. Dit is dezelfde wijk waar Alexis werd vermoord.

6 december: In Athene, Griekeland gaan negen auto's in vlammen op bij een Citroën dealer. Citroën levert auto's aan de Griekse politie.

10 december: In Kiev, Oekraïne steken anarhisten een telefoonmast in brand. De telefoonmast is eigendom van het bedrijf Lifecell. Lifecell is een Turks bedrijf dat de Turkse staat staat help in hun aanvallen op Rojava, Koerdistan.

10 december: In de Duitse stad Leipzig word er brand gesticht in het lokale belastingkantoor. In de claim die later op internet verschijnt is o.a. te lezen dat de aanval is uitgevoerd in solidariteit met de anarhisten in Extrachia, Griekeland.

10 december: In Athene, Griekenland wordt er brand gesticht bij het bedrijf Alphacom. Alphacom maakt o.a. beveiligingscamera's en andere middelen die de staat gebruikt om zichzelf te beschermen.

12 december: In Bristol, Engeland worden vier auto's van cipiërs van de Vinney Green jeugdgevangenis in brand gestoken.

13 december: In Berlijn worden bij het bedrijf Deutsche Telecom vijf auto's en een antenne in de brand gestoken. Diezelfde nacht branden er twee auto's uit bij een Nissan dealer in dezelfde stad. In de claim van de aanvallen wordt Deutsche Telecom genoemd als een bedrijf dat een leidende rol heeft in staten voorzien van veiligheidsmechanismes. Nisan levert auto's aan de Griekse politie waar momenteel een grote repressieve operatie gaande is tegen migranten en anarhisten in de wijk Exarchia in Athene.

18 december: Op het plein in de wijk Exarchia in de Griekse stad Athene gaat de kerstboom in vlammen op.

18 december: In Athene, Griekenland gaan 200 anarhisten spontaan de straat op uit solidariteit met de drie kraakpanden die die ochtend zijn ontruimd.

21 december: In de Engelse stad Bristol wordt 's

nachts een olietank van een verwarmingsstysteem beschadigd. De olietank stond op het terrein van het bedrijf Babcock. Babcock is een wapenproducent die levert aan o.a. het Engelse leger.

25 december: In de Amerikaanse stad Colorado Springs, Amerika wordt een bank overvallen door een man. De man deelde na de bankoverval het geld op straat uit waarbij hij Merry Christmas riep.

REDACTIONeel

Voor je ligt het eerste nummer van de anarchistische uitgave RUMOER. Terwijl de wereld in vuur en vlam staat en er op vele plekken in de wereld grote opstanden gaande zijn, blijft het in het Nederlandse territorium onverdovend stil. De fluitjes en het geroep van een demonstratie ergens op een afgelegen grasveld verstommen in de wind lang voordat ze iemand hebben bereikt.

Verontwaardiging speelt zich vooral af op internet waar we lekker kunnen ventileren over wat ons dwars zit, om daarna weer te vluchten in een wereld van mooie plaatjes en het zoeken naar een nieuwe tindermatch. Gelaten worden de mobieltjes gecheckt voor nieuwsupdates terwijl onze woede snel weer onder een deken van machteloosheid verdwijnt.

Met een beetje geluk organiseren mensen zich nog in een activistisch of reformistisch groepje, maar echt rebels mag het nooit zijn, want ja, het publieke

imago... De staat en de grote bedrijven spinnen garen bij deze impasse.

Wij willen meer rumoer, daarom geven we je RUMOER! Een uitgave die hopelijk aanzet tot discussie, irritatie, inspiratie, agitatie en aanval. Omdat we geen loonsverhoging willen maar de vernietiging van het werk. Omdat we geen boe willen roepen maar BOEM! willen horen. We willen een compromisloze confrontatie met het systeem dat onze levens en de aarde kapot maakt.

In dit eerste nummer vind je onder andere teksten over de steeds smeriger uitdijende technologisering van de wereld. Er is ook een tekst over waarom je niet altijd je telefoon bij je hoeft te hebben. Verder hebben we het over politiegeweld en de wereldwijde opstanden daartegen, van Chili tot Irak. Scherpe teksten over de misère van links, affiniteit en 'professioneel' activisme in een drieluik van vertalingen komen er ook in voor. Daarna komt logischerwijs de kritische tekst over het huidige discours van een grote actiegroep die zich met klimaat bezighoudt. En als grotendeels vrolijk einde is er een kroniek van aanvallen en anarchistische interventies, ter vermaak en de nodige inspiratie.

Als je wat kwijt wilt, kun je contact met ons opnemen.; zie de colofon voor onze contactgegevens. Mocht je meer exemplaren willen of de Engelse editie voor je matties willen scoren, kijk dan op onze website, daar

is een pdf versie te vinden die je ook gemakkelijk zelf kan printen en verspreiden.

Tot snel op straat!

“*Revolutie heeft alles nodig: papier en boeken, wapens en explosieven, reflectie en gevloek, vergif, dolken en brandstichting. De enige interessante vraag is hoe ze te combineren.*”

- ***Met getrokken dolken,***
tegenover het bestaande, haar verdedigers, en haar valse critici.

COLOFON

Rumoer. Anarchistische uitgave

Oplage: 500

Website: www.rumoer.noblogs.org

E-mail: rumoer@riseup.net

OVER RUIMTE VOOR AANVAL
EN DIRECTE ACTIE

3

ACTIVISTISCHE MISÈRE, LINKSE POLITIEK
EN AFFINITEIT - EEN VERZAMELING

4

HET UITSTERVEN VAN DE REBELLIE
DE TIJD VAN WACHTEN IS VOORBIJ.
DE TIJD VOOR AANVAL IS NU!

6

VOORTDOURENDE OPSTANDEN IN WEST-AZIË EN
NOORD-AFRIKA: ONDER ANDERE IN ALGERIJE,
IRAQ, LIBANON EN IRAN

8

MET EEN VRIJ HART EN RESOLUTE HANDEN
CHILI, WAAR GAAN WE HEEN?

13

CHILI, WAAR GAAN WE HEEN?

14

TEGEN DE VOORTDOURENDE AANWEZIGHEID VAN
TELEFOONS EN VOOR HET SPONTANE!

16

NIEUW ONDERZOEK:
DE SURVEILLANCE INDUSTRIE

17

PLUNDEREN DOET GLUNDEREN

18

KRONIEK

18

totaal uit. Deze sabotage-acties zijn een reactie op de Turkse inval in Rojava, Koerdistan.

17 oktober: Anarchisten in Kiev, Oekraïne steken een politieauto in brand. De auto brandt volledig uit.

21 oktober: In Parijs wordt een auto van Griekse diplomaten in de brand gestoken vlak achter de Griekse ambassade. Dit in solidariteit met de anarchisten die in Griekenland vechten tegen staatsrepressie.

22 oktober: In Berlijn worden vier kantoren van de politieke partij CDU aangevallen met hamers en stenen. Dezelfde nacht wordt ook de bank Sparkasse aangevallen. De aanvallen zijn uitgevoerd omdat het CDU meewerkt aan het verder verstevigen van Fort Europa, het stigmatiseren van migranten en de repressie tegen hen.

24 oktober: Een auto van het bedrijf Implenia Group wordt in brand gestoken in Freiburg, Duitsland. Implenia Group bouwt een deportatiegevangenis in Zwitserland.

26 oktober: In de Canadese stad Montreal wordt in de nacht van 26 oktober een vrachtwagen van het bouwbedrijf Tisseur Inc. in brand gestoken. Tisseur Inc. is verantwoordelijk voor de bouw van een detentiecentrum voor migranten.

28 oktober: In Leiderdorp ontsnapt tijdens een ziekenhuisbezoek een minderjarige gevangene.

31 oktober: Anarchisten in Kiev, Oekraïne vallen 's nachts een politiebureau aan en steken met brandbommen meerdere politieauto's in brand. De aanval werd opgedragen aan Mikhail Zhlobitsky, die precies op deze datum een jaar geleden zichzelf opblies in een kantoor van de veiligheidsdienst FSB.

2 november: Als antwoord op de ontruiming van het kraakpand Vancouver in Athene, Griekenland vallen dertig anarchisten een controlepost aan van de MAT (Mobiële Eenheid) met brandbommen.

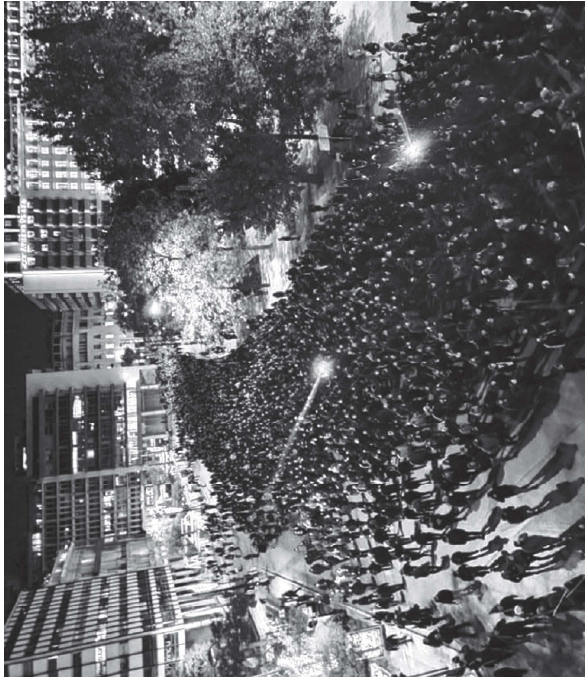
4 november: 'S nachts worden er twee aanvallen uitgevoerd tegen bedrijven die verdienen aan het bouwen van gevangenissen. Een aanval wordt uitgevoerd in het Duitse stadje Rodewisch. Hier

worden meerdere zware constructiewerktuigen in brand gestoken. In het stadje Bautzen gebeurt hetzelfde. Twee vrachtwagens, twee graafmachines en een tractor gaan in vlammen op.

13 november: Langs de snelweg bij Den Haag is groot de leus 'Zwarte Piet is racisme' gevefd.

17 november: Zo'n 30 anarchisten houden een solidariteitsdemonstratie in Amsterdam. Tijdens de demonstratie wordt er solidariteit geuit met anarchisten in Athene, Griekenland die worden geteisterd door repressie. De staat probeert daar de wijk Exarchia leeg te vegen van migranten, kraakpanden en anarchisten.

20 november: In de Duitse stad München worden meerdere kaartjesmachines van het openbaar vervoer in brand gestoken in solidariteit met de opstand in Chili. Ook wordt de Chileense ambassade besmeurd met verf en de tekst "Fire to all states!"

23 november: Anarchisten plakken posters op de ramen van de bedrijven Bleckmann, MS Mode en bij een pand van Roland Kahn in Amsterdam. Dit in solidariteit met "Joery", ontslagen door Bleckmann omdat hij kritiek leverde op onveilig en respectloos gedrag van leidinggevend.

25 november: In Parijs, Frankrijk wordt een bus van de gemeente in brand gestoken in solidariteit met de opstand in Chili.

26 november: In Buenos Aires, Argentinië wordt een politie auto in de brand gestoken om de hoek van het politiebureau.

1 december: In de Duitse stad Leipzig vindt er een brandstichting plaats bij de rechtbank. De aanval wordt ondernomen om een statement te maken tegen het vervolgen en uit de lucht halen van de website Indymedia Linksunten. Deze website werd na de protesten tegen de G20-top in Hamburg uit de lucht gehaald. In de claim van de aanval wordt de aanval ook opgedragen aan de Parkbank 3.

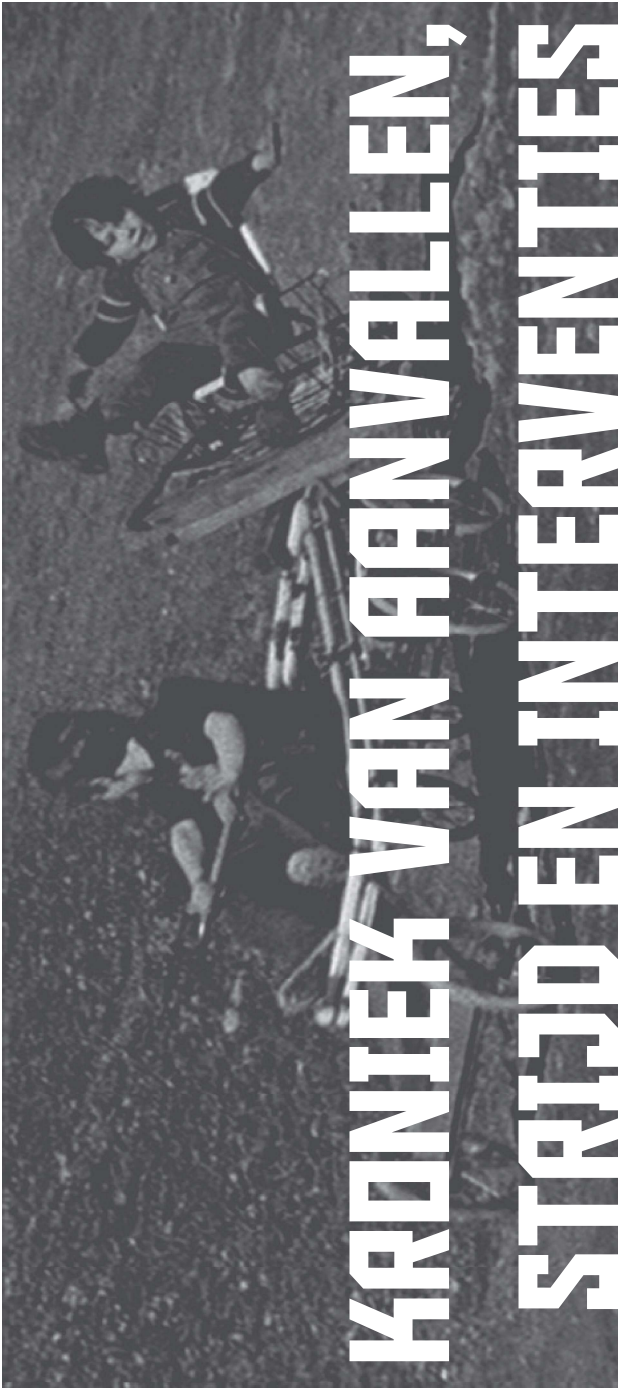
6 december: In Athene, Griekeland worden op een nacht dertig aanvallen uitgevoerd op bedrijven

PLUNDEREN DOET GLUNDEREN

De afgelopen herfst zijn er een stuk of tien winkels van JD Sports collectief geplunderd net voor sluitingstijd. De manier van de plundering en tactiek is simpel en makkelijk reproduceerbaar: geheel zwarte kleding met bivakmuts om zo een collectieve anonimiteit te behouden. De rest is simpel: naar binnen rennen, inladen en wegwezen.

Uiteraard wordt dit beschouwd als ‘simpele criminaliteit’, wat ons niet verbaast. De linkerflank van de politiek heeft altijd al neergekeken op individuele onteigening. Het toont maar hoever zij van de dagelijkse realiteit verwijderd zijn.

Hieronder vind je een onvolledige kroniek van anarchistische aanvallen en interventies. De kroniek loopt van 1 oktober tot ... december 2019.

1 oktober: Een GSM-antenne gaat in vlammen op in de buurt van het Franse Traubach le Haut.

2 oktober: Een graafmachine op een bouwplaats van een stedelijk ontwikkelingsproject in Agronomía, Buenos Aires wordt in brand gestoken.

2 oktober: Revolutionary Anarchist Armed Strugglers (GANA) plaatsen een bom in een gebouw aan Piraeusstraat 109 in Athene, Griekenland. De bom wordt later met een telefoon geactiveerd. Het pand werd gebruikt door maffia voor onder andere vrouwenhandel waar ook lokale fascistten bij betrokken waren.

4 oktober: In Toulouse, Frankrijk brandt een bouwmachine af. De bouwmachine was van het bedrijf Eurovia dat bezig is met een groot gentrificatieproject.

Het plunderen van de JD winkels blijkt een effectieve methode. Niet alleen weten mensen met de buit ervandoor te gaan, maar de “know how” is een stuk laagdrempeliger dan een overval, ramkraak of klassieke inbraak. De simplicitéit van de actie zorgt ervoor dat die makkelijk te kopiëren is en zich dan ook snel verspreidt, wat essentieel is voor subversie. In Amsterdam werd ook een Lacoste winkel geplunderd.

Het belangrijkste omtrent deze plunderingen is het feit dat mensen hebben besloten te ageren en niet te wachten op een situatie die een plundering faciliteert zoals een rel bijvoorbeeld.

De tijd voor aanval is altijd nu!

OVER RUIMTE VOOR AANVAL EN DIRECTE ACTIE

De sociale onveiligheid en belemmeringen van subcultuur

*“So it’s best that you keep quiet
About the trouble you’ve been making
You don’t wanna end up behind bars
For the risks that you’ve been taking*

*Don’t Brag, Don’t gossip, Don’t snitch,
KEEP QUIET!*

– The Autonomads

Momenten van conflict en aanval bestaan nauwelijks op Nederlands grondgebied. Een discussie daaromheen wordt vaak ook gezien als ongewenst, terwijl dit juist hard nodig is. In het “anarchistische milieu”, wat dat ook moge zijn, het netwerk van (actie)groepen, kraakpanden, sociale centra en andere individuen, is de ruimte voor beweging zeer klein. We zouden het kunnen hebben over de verouderde politieke opvattingen die iedere slag tegen de pacificatie onmogelijk maken, maar dat schuiven we nu even aan de kant. Het zijn vaak de sociale omgangsvormen, en de sociale reproducties, die een breuk met pacificatie niet alleen onmogelijk maken maar zelfs gevaarlijk zijn.

Het laatste nieuws, en andere roddels...

We zijn hier niet om het een en ander te bestuderen, het zou ons ook nergens mee helpen. Wat we wel weten is dat er zich rond anarchistische politiek zich een subcultuur heeft gecreëerd. Meestal een mengeling van een drop-out levensstijl en symbolisch activisme die meestal als een “jeugdphase” of “zelfontwikkeling” wordt gezien. In die subcultuur heersen gedragsregels en sociale codes, en dan hebben we het nog niet eens over fundamentele politieke ideeën maar over triviale onnozelheden. Dit in zichzelf gekeerde wereldje – waag het niet om dat hardop te zeggen! – reproduceert op merkwaardig slechte wijze allerlei elementen van de autoritaire maatschappij vanwaar ze probeert weg te breken – de hopeloosheid – en creëert zo een roddelrubriek waar de Telegraaf of de Privé jalbers op zou zijn.

En als er een slag tegen de macht wordt uitgedeeld, hoe klein en verwaarloosbaar die ook mag zijn, ontbreekt het ook niet aan het gewoonlijke “wie?”. Hier bevinden we ons opeens op gevaarlijk terrein; niet alleen vindt er speculatie plaats over wie een actie zou hebben uitgevoerd, er wordt zelfs naar geïnformeerd. Zoals met alle roddels begint er zich een eigen narratief te vormen, een eigen

verhaal. Alles wordt onderling uitgedacht, en een dader wordt gevonden. Wie begint nu het wat te overmeesteren en de mythe-vorming binnen de subcultuur doet de rest. Het wat wordt nu ook niet meer losgekoppeld van het wie, een actie wordt verbonden aan een individu of groep – of die daar nou verantwoordelijk voor is of niet – en dus ook de beoordeeling van de actie zelf. Het recherchewerk wordt rigoureus uitgevoerd en heel het proces wordt vastgelegd op de opname-apparaten die wij allemaal bij ons hebben. De staat luistert en wacht af, totdat we door onze eigen omgeving verklikt worden en dat omdat de mythe rond een individu of de pure sensatie en nieuwsgierigheid belangrijker is dan conflict, doorbreking van pacificatie en revolutionaire acties.

Iemand nog “scene points”?

Hetenige wat nog idioter en tergender is dan verklikt worden door de dramatisering van een subcultuur is jezelf verlikken door middel van egomanie. Misschien is het ooit begonnen uit verveling, of misschien is het een slechte reproductie van hiërarchie en competitie. Erkenning voor een daad, het lijkt voor sommigen een kick te zijn. De houding kan het weggeven, of kleine aanwijzingen om toch aan iedereen te laten weten dat het ik boven het wat staat. In het ergste geval komt alles naar boven onder de invloed van alcohol en een fors staatje egotripperij. Alsof dat nog niet erg genoeg is, is de mate waarmee zulke informatie wordt opgeslokt door de omgeving nog idioter. Mensen beginnen weer te rangschikken, de militantste, de dapperste, de stoerste, enz. (ook al gebeurt dit vooral bij acties van het symbolische soort die de term “aanval” niet waardig zijn). Dit is dan ook een bijdrage aan de creatie van de leiders en nieuwe politici in het geïsoleerde wereldje van de linkse subcultuur. Het wat doet er niet meer toe, en elke handeling die eerst een aanval was reduceert zichzelf nu weer tot een trivialiteit binnen een subcultuur; een wedstrijd met een puntensysteem.

Theorie, affiniteit & praktijk

Alles hierboven is zeker niet bedoeld om een zwijgplicht op te leggen omtrent directe acties, alles behalve. Het is noodzakelijk om het idee van aanval bespreekbaar te maken om het zo ook uitvoerbaar te maken. Wat daar niet aan bijdraagt zijn gesprekken en geruchten over de potentiële aanvallers. Als we niet samenwerken met de staat, als we onze medemens niet verlikken, dan

moet er opgehouden worden met de koppeling van individuen aan bepaalde acties. Dit geldt ook als men het niet met de actie eens is. Verklikken blijft verklikken, uiteindelijk wint de staat.
Het loslaten van je ego is hierbij van groot belang. Directe actie werkt op basis van affiniteit. Dezelfde

persoon met wie je goed bevriend bent in een lokaal sociaal centrum zal misschien niet met jou een slag willen uitdelen. Waarin sommige projecten werken op basis van open collectiviteit, werken directe actie en aanval op meer gesloten en vrouwelijke basis. Maar daar hebben we het een andere keer over...

ACTIVISTISCHE MISÈRE, LINKSE POLITIEK EN AFFINITEIT

- EEN VERZAMELING

Organisatie is net als veel andere dingen iets wat voorgeschreven is door een bepaalde autoritaire logica. Van jongs af aan wordt ons geleerd op school dat projecten georganiseerd moeten worden in specifieke groepen, met voorzitters, gespreksleiders, specialisten en vooral leden. Wie hoort er bij en wie niet? Op politiek vlak ontstaat er een reproductie van deze logica. Zelfs bij anarchistische groepen wordt de logica van lidmaatschap gereproduceerd, al is het misschien zonder een lidmaatschapskaart. Velen drammen op openheid in projecten en gooien de deur maar open voor iedereen die “geïnteresseerd” is om zo eigenlijk nieuwe leden te rekruteren, terwijl er bijna geen gedeeld interessekader is.

Het resultaat is vaak een groep die een samenraapsel is van individuen die elkaar nauwelijks kennen en wiens politieke intenties volledig verschillen. De een wil het systeem hervormen, herzien of een concessie winnen, terwijl de ander dat hele systeem tot de grond toe wil slopen. Maar daarop volgt dat er geëist wordt dat er een “consensus” wordt gevormd tussen deze “leden” die geen enkele verbinding hebben met elkaar. Deze consensus neemt dan ook vaak een slap aftreksel van linkse moraliteit over, aangezien dat het makkelijkste om allemaal mee eens te zijn, dat nogal inhoudsloos en totaal ontdaan is van vijandigheid tegenover de autoriteiten. Deze drie korte teksten hieronder, samen met het artikel hiervoor en hierna, zijn dan ook voorstellen voor organisatie die breken met de stijve en ineffektieve methodes van formele organisatie en activistische, specialistische attitudes.

De affiniteitsgroep

”Affiniteit hebben, betekent kennis te hebben van de ander, te weten hoe ze denken over sociale aangelegenheden en hoe ze overdenken te kunnen participeren in sociale botsingen. De effectiviteit van een project wordt vaak schade toegebracht, omdat de verdieping van kennis van kameralen onderling

Het is wanneer de mogelijke actiedoelen duidelijk worden, dat sommige van hen die affiniteit ontwikkeld hebben bij elkaar komen als groep met het specifieke doel een bepaalde actie te gaan uitvoeren. Wanneer dit project voltooid is lost deze groep op, maar affiniteitsrelaties blijven bestaan.

Gedurende de tijd dat er samen acties ondernomen worden, wordt de affiniteit verdiept en worden de

NIEUW ONDERZOEK FOCUS: DE SURVEILLANCE INDUSTRIE

Wanneer de popo besluit ons te bespioneren, gebruiken ze surveillance apparaten als verstopte microfoons en camera's of GPS trackers. Deze apparaten moeten ze ergens vandaan halen. Het lijkt erop dat ze deze apparaten vaak bij gewone bedrijven kopen. De bedrijven die deze apparaten produceren en markten zijn onderdeel van wat we de surveillance industrie noemen.

Wij denken dat het begrijpen van hoe de surveillance industrie die deze apparaten aan de popo verkoopt werkt, en erachter te komen hoe deze apparaten eruit zien, zal helpen om ons te weren tegen deze surveillance. Daarom zijn we begonnen met onderzoekswerk dat zich op deze industrie focust, en in het specifiek op de bedrijven die er onderdeel van uitmaken.

Op onze website vind je een overzicht van de surveillance industrie, een lijst met wereldwijde bedrijven die surveillance apparaten aan de popo verkopen, een lijst met handelsconferenties en andere evenementen waar je deze bedrijven zou kunnen vinden. Je vindt er ook een samenvatting met de specifieke termen uit deze industrie, en een lijst met andere bronnen over dit onderwerp. Dit alles is beschikbaar in het Engels en het Frans.

Onze lijst beslaat momenteel 81 bedrijven. Voor al deze bedrijven hebben we informatie verzameld over de contactgegevens van het betreffende bedrijf, de legale status, hun klanten en hun producten. We zijn van plan dit werk door te zetten en deze lijst uit te breiden.

We willen ook de link leggen tussen deze bedrijven en de specifieke apparaten die gevonden zijn nadat ze werden gebruikt om antiautoritaire ruimtes en individuen die subversieve acties ondernemen te bespioneren. Dit is al gebeurd in drie gevallen:

- Het Italiaanse bedrijf Elkron/Urmet, gevestigd in Turijn, verkoopt miniatuur camera's die werden gebruikt om een kraakpand in Genua te bespioneren in 2014.
- Het bedrijf Reconyx, gevestigd in de Verenigde Staten, verkoopt video-surveillance apparaten die werden gebruikt om een antinucleaire bijeenkomst in Frankrijk te bespioneren.
- Het Italiaanse bedrijf Digital Surveillance Equipment

(DSE), gevestigd in Turijn, verkoopt video-surveillance apparaten die werden gebruikt om een bijeenkomst bij een gevangenis in Cuneo in 2019 te bespioneren.

We willen dit onderzoekswerk voortzetten. We willen kennis opbouwen om de staat, de popo en hun bondgenoten tegen te werken. Als je opmerkingen of kritiek hebt, of informatie wilt bijdragen, kan je contact met ons opnemen.

Kijk hiervoor op:
earsandeyes.noblogs.org

TEGEN DE VOORTDURENDE AANWEZIGHEID VAN TELEFOONS EN VOOR HET SPONTANE!

Op dit moment is bijna iedereen in onze directe omgeving constant vergezeld door een mobiele telefoon (“smart” of niet). Telefoons eisen een prominente rol op in ons dagelijks leven en ons contact met alles om ons heen. Er komt voortdurend input bij ons binnen, en we creëren zelf voortdurend output voor de smeris en bedrijven. Deze parallelle wereld in onze broekzak leidt af van onze activiteiten in de werkelijke wereld en laat minder (tot weinig) ruimte over om met volledige aandacht dingen te doen en vooral te ervaren.

Door de constante aanwezigheid van telefoons wordt niks meer aan het spontane overgelaten. Alles dat we doen kunnen we eerst checken. We weten wanneer onze vrienden ergens heen gaan of waar ze zijn of zullen zijn. Wachtend op de tram hebben we helemaal geen aandacht voor alles om ons heen dat ons mogelijk zou kunnen verwonderen, onze creativiteit zou kunnen stimuleren of ons spontaan iets anders zou kunnen brengen. De tijd waarin we niet “niets” willen doen, en denken dit door even onze telefoon te checken te kunnen voorkomen, wordt juist hierdoor pas echt gevuld met leegte en afstomping.

Creativiteit, spontaniteit en verwondering zijn niet alleen heel waardevol voor ons persoonlijke leven en geluk, maar daarnaast ook voor verschillende vormen van strijd. Hoe kunnen we plannen maken voor verzet of verandering van de wereld als we niet de tijd

nemen om te ervaren wat er nou eigenlijk allemaal gaande is? We moeten nadenken over wat we willen, wat we vet vinden, en wat we kapot willen maken.

Hoewel heel veel van onze wereld ook te zien is op Facebook en Instagram, zal de daadwerkelijke strijd nooit daar afspelen, omdat het niet de echte wereld is. Aangezien deze virtuele omgeving gecreëerd is en voortdurend

gemonitord en gemanipuleerd wordt door de staat en grote bedrijven spreekt het voor zich dat deze niet veilig of van ons is. We mogen deze structuren nooit teveel waarde voor onze manieren van organiseren laten hebben.

Als wij ons contact voornamelijk volgens de paden van bedrijven en de staat laten leiden, kunnen we niet bespreken en ontwikkelen wat we tegen hen willen doen. We weten allemaal dat telefoons getapt en getrackt worden, en toch blijven velen ze systematisch meenemen naar de dingen die we doen. Naast hun functie als microfoon of locatietracker zit er zoveel informatie in over onze levens, contacten en netwerken dat we ons er heel bewust van moeten zijn hoe kwalijk het is wanneer dat in verkeerde handen valt.

Dus, heb vrouwen in jezelf (ook zonder Maps ga je je route vinden, en als je dat niet doet kom je sowieso iets anders tegen). Als meer mensen vaker telefoonloos zijn en zich zo door de stad bewegen, zullen de straten voller zijn en zul je mensen daar ontmoeten en veilig samen onderweg gaan. Je hebt je telefoon niet altijd nodig.

banden tussen de medeplichtigen versterkt. Dit is te verwachten omdat we als anarchisten onze activiteiten niet gescheiden van onze levens zien, maar liever als expressie van de manier hoe we dingen bekijken en kiezen te leven. Zo stoppen we alles van ons zijn in onze daden. Onze passie voor vrijheid en de intensiteit van leven worden in de projecten gestopt, dus hoe zou het niet de affiniteitsrelaties die we willen ontwikkelen kunnen beïnvloeden?

Essentieel aan de affiniteitsgroep is dat het een methode is om kleine acties te organiseren, van het soort die nodig zijn om de vele facetten van de macht waarmee we elke dag geconfronteerd worden aan te vallen, dit vermijdt het ontwikkelen van een trage formele organisatie en geeft de ruimte voor de ontwikkeling van een intelligente anarchistische analyse en praktijk.

Alfredo M. Bonanno

De Misère van Links

Het is inmiddels pijnlijk duidelijk geworden voor iedereen – als we de enkele extreemlinkse idioot negeren - dat het probleem zich niet in een of ander geïsoleerd aspect van de maatschappij bevindt, maar in onze levens zelf, in de manier waarop ze dagelijks geleefd worden.

Het totale faillissement

van Links is dan ook haar onvermogen om de transformatie van de misère op te merken – laat staan de capaciteit te hebben om die te begrijpen. Die misère die de basis karakteristiek vormt van alle post-geïndustrialiseerde staten en maatschappijen.

De misère wordt nog steeds begrepen in categorieën van het 19e eeuwse proletariaat: de brute strijd voor de overleving in een staat van ziektes, honger en noodzaak, in plaats van in de hedendaagse vorm van de in-capaciteit (om) te leven. De dofheld, verveling, eenzaamheid en isolatie, de angst en de totale afwezigheid van bewustzijn, die als een soort kanker de misère van onze eeuw karakteriseren.

Links accepteert met vreugde alle mystificaties van de spectaculaire consumptie. Ze kan niet anders dan consumptie als de natuurlijke correlatie van productie zien, die de economie stabiliseert en ideologisch rechtvaardigt. Ze erkent niet dat de

twee even vervreemdend zijn. Ze kan niet inzien dat al de zogenaamde keuzes die er bestaan voor de invulling van vrije tijd een verhulling zijn van een enkele ervaring. De reductie van elk individu tot een passieve toekijker, geforceerd om zijn behoeftes los te laten en een holle vervanging te accepteren. Met dit perspectief is Links niet meer dan de reformistische voorhoede geworden waaraan het neoliberalisme is verdoemd.

De revolutie daarentegen, vereist een totale verandering. En vandaag de dag kan dat alleen betekenen de impasse van het huidige verbonden systeem van werk en vrije tijd voorbij te streven.

We kunnen nooit genoeg herhalen dat elke onderneming van het syndicalisme dan ook gedoemd is om te falen. Niet te zeer door de armoede van de syndicalistische programma's als ook door haar afhankelijkheid van haar erkende instituties. We zullen niet genoeg aan alle arbeiders kunnen herhalen dat het hier gaat over hun onvervangbare levens - voordat ze zelfs hun vleugels hebben uitgeslagen en het nest hebben verlaten - waarin alles gerealiseerd zou kunnen worden. Dat het gaat over hun mooiste jaren die voorbijgaan zonder enige vreugde die de moeite waard is. We moeten niet eisen dat er ons een stijging in het vitale minimum wordt gegarandeerd, maar dat het nou eens klaar moet zijn om mensen in het minimum van het vitale te houden. We moeten niet alleen brood eisen, maar ook spelen. Het is niet de kwestie van de verhoging van de salarissen die moet worden voorgesteld maar die van de omstandigheden van de volkeren in de post-industrialisering.

Het is nutteloos om aan de binnenkant van het systeem te strijden om kleine concessies te winnen, die meteen weer worden ingezet als te behalen doel en ingelijfd worden door het kapitalisme. Wat

radicaal moet worden voorgesteld is de kwestie van de overleving of de destructie van dit systeem zelf. We moeten bewust zijn van enkele elementen die het debat interessant kunnen maken. Het feit, bijvoorbeeld, dat over heel de wereld zich vrienden van ons bevinden, en dat wij onszelf herkennen in hun strijd. Het feit dat het leven voorbijgaat en dat wij niet op concessies en compensaties wachten, behalve deze die we zelf moeten uitvinden en bouwen.

gelimiteerde politieke agenda.

Het besluit om te rebelleren tegen de sociale orde is een beslissing over het totaal van je leven, een beslissing om de separatie te weigeren die politiek en activisme laat ontstaan. Centraal in deze beslissing staat de weigering om je leven gedelegeerd te laten worden, de weigering om eisen te stellen, omdat je gekozen hebt om te nemen wat je verlangt, en te maken wat je wilt voor jezelf. De acties die je onderneemt, staan niet los van je leven, maar zijn het gepassioneerde verlengde daarvan, beginnend bij de verlangens en dromen van een vrije geest. Deze acties zijn gericht op de totale destructie van de sociale orde, zodat de nieuwe mogelijkheden van leven ontdekt kunnen worden door iedereen. Dat betekent ook dat ze zich richten op het kapot maken van alle vormen van politiek, ook die van activisten. Specialisten zijn altijd kapers geweest, aspecten van de volheid van het leven wegnemend, de vitaliteit eruit zuigend en het omdraaiend in een roeping die los van de normale levensgang staat. Dit is precies wat de rebellen afwijzen, wat de anarchisten willen vernielen, integendeel, ze kiezen de volheid van het leven in verzet tegen de holle, kruiperige politiek van het activisme.

Wolffi Landstreicher

#####

HET UITSTERVEN VAN DE REBELLIE

vlucht voor hongersnood en hitte, en oorlogen om grondstoffen zijn ook al aan de orde van de dag.

De machten en welvarenden van deze wereld zullen hun eigen hachje wel redden. Deze machten der aarde bestaan om de welvarenden die diezelfde aarde naar de klote helpen, te beschermen. Ze fikken de Amazone af, ze vervuilen de hele bende en plegen gigantische roofbouw. De elite, de natiestaten en bedrijven hebben profijt van oorlog (wapenhandel, ontgensing van land en grondstoffen om maar wat voorbeelden te noemen). Voor de rest van de mensheid geldt een verregaande bestaansonzekerheid op alle vlakken.

Het klimaat en zijn halfslappe verdedigers

Juist omdat die rijken en politici de situatie gecreëerd hebben zoals die nu is, is het een absurd idee om hen te vragen er iets aan te doen. Sterker nog, aanpassingen binnen het huidige systeem zijn sowieso lang niet verregaand genoeg om de planeet te redden.

Het is maar een kwestie van durven.

Vrij vertaald vanuit de film Detour - La Canaglia di Genova, 2001

Politiek of leven

Activisme is geen rebellie. Activisten zijn specialisten in politieke actie, daaruit kan je opmaken dat ze een soort politici zijn. Hun acties staan los van hun leven, het activisme is meer als een hobby of een carrière, iets waaraan je een bepaalde hoeveelheid tijd besteedt. De basis van de acties zijn doelen en problematiek die met zorg losgeweekt zijn van elke totale analyse of brede visie. Voor de activist is alles wat de goede zaak promoot legitiem, hij of zij is blind voor persoonlijke interesse of een groter belang betreffende de sociale orde. Petities, stemmen, delegaties vormen voor wat voor autoriteit dan ook, rechtszaken, burgerlijke ongehoorzaamheid en alle soortgelijke, zijn dan allemaal even acceptabel zolang het doel van deze acties de presentatie van de eisen aan de ‘bevoegde’ autoriteit is, die dan toch nog de besluitende macht vormt, de activisten achterlatend met hun symbolische spel. Dit maakt het makkelijk voor sommigen van hen om een geweldverwepende moraal te omarmen, en hun rug toe te keren aan hen wiens leven de volle strijd eist; als zo’n moraal tenminste past binnen hun

flashballs, LBD en scherpe munitie. Tientallen kamraden die hun ogen zijn kwijtgeraakt, martelsessies, moorden waarbij de lichamen in het vuur worden gegooid om de geüniformeerde daders van deze slachtingen te verdoezelen en een hele reeks verschillende en opeenvolgende opstandige strategieën.

Dingen gaan snel en nemen hun eigen weg. Wij anarchisten zijn op straat op zoek naar het punt waar geen ommekeer naar autoriteit meer mogelijk is. Verschillende posities zijn ontstaan in de praktijk van vechten, in de atmosfeer van opstand en de mogelijkheden die daaruit voortvloeien. Verscheidenen hebben ingestemd met oproepen en pogingen om buurtvergaderingen, ervaringen van “tegenmacht” of “volksmacht” te vormen, door de pers aangeduid als “burgerraden”, die het mogelijk zouden maken een tabel met onderhandelbare eisen en natuurlijk gezichten uit te werken of organisaties waarmee afspraken kunnen worden gemaakt. Vergaderingen die, zoals we kunnen zien, het alternatief van de burger zijn geworden en een pacificerende uitweg uit het conflict, wat een ander raderdje van heerschappij is gebleken. De intensivering van het conflict opent onmiskenbaar paden waar het mogelijk is om te ontmoeten, bouwen en creëren, altijd met een perspectief van strijd, en op een anti-autoritaire manier, netwerken met verschillende personen en groepen, verre van en tegen elke vorm van verlichte oplegging of gecentraliseerde pogingen om het over te nemen. In dit opzicht is het idee van permanente confrontatie zinvol; wanneer we niets als vaststaand of eeuwig beschouwen, moet de dynamiek van de strijd noodzakelijkerwijs gericht zijn op het elimineren van elke vorm van autoriteit, of het nu de staat, de vergadering of een ander orgaan is dat beweert controle over ons leven te hebben.

Deze opstand heeft geen namen of een richting, ze is van niemand omdat ze toebehoort aan alle rebellen en opstandelingen die, net als wij, op straat vechten, om op een belachelijke manier een of andere actie te claimen in de context van deze opstand is gewoon een grove poging om er leiding aan te nemen.

Aan de andere kant is de noodzaak die in eerdere gesprekken over soortgelijke situaties werd gesteld en op spanning gezet, maar nu duidelijk met een meer gestage pols, nu onontbeerlijk. Coördinatie- en ontmoetingsruimten creëren waar de fundamentele as hetaangaan van de uitdaging van de gewelddadige confrontatie tegen de repressieve staatsapparaten is. Op dit moment hebben de machthebbers hun meest brutale gezicht op straat laten zien, wat ons verre van immobiliseert, maar een oproep is om ons zicht te vergroten volgens de nieuwe scenario’s die

zich voordoen en dichterbij komen. Het offensief als een echte oefening beschouwen die veel verder gaat dan praten, een infrastructuur kunnen opzetten die ons in staat stelt om ze aan te gaan. Dit is waar sommige twijfels de spanning verergeren; zijn we in staat om de gewelddadige confrontatie met de macht te ondersteunen, te intensiveren en uit te breiden in dit nieuwe panorama? In hoeverre is de opstand besmettelijk en reproduceerbaar? We zijn getuige geweest van de manier waarop de sociale democratie deze woede heeft veroverd en heeft ingesloten in sommigen die ‘zonder’ eisen waren, we hebben geen eisen, onze inzet is de vernietiging van de staat, zijn promotors en verdedigers. Moge de sociale catastrofe de ineenstorting van de relaties gebaseerd op kapitalistische logica aankondigen, en affiniteit ons ertoe brengen om door te gaan naar dit punt van geen terugkeer naar het oude.

. Zoals vaak gebeurt, hebben we geen antwoorden zoals anderen, organisaties die al de administratie en federaties van deze vergaderingen plannen, hun duur, herroepbaarheid en statuten, maar eerder vragen en ontkenning, want wij zijn degenen die anarchie als permanente spanning begrijpen. Gezien de onzekerheid van het moment, verzamelen we ervaringen, herkennen, lezen, leren en delen we reflecties en dringende gesprekken in de uren dat intense straatconfrontatie en ongehoorzaamheid aan de avondklok ons verlaten. We weten dat het een belangrijk moment was, is en kan zijn en dat er mogelijkheden zijn die nog nooit eerder zijn geopend in de effectieve vernietiging van de staat, maar ook dat ons kompas nog steeds ontkenning is, zelfs op deze klimatologische momenten. We weten heel goed wat ons in slaven verandert, en onze stappen moeten precies in de tegenovergestelde richting gaan.

Laat het duidelijk zijn. Degenen die kapitaal en overheersing ondersteunen, bevorderen en verdedigen, zijn onze vijanden.

Voor de bevrijding van alle gevangenen van de opstand! Solidariteit met de gewonden en degenen die zijn getroffen!

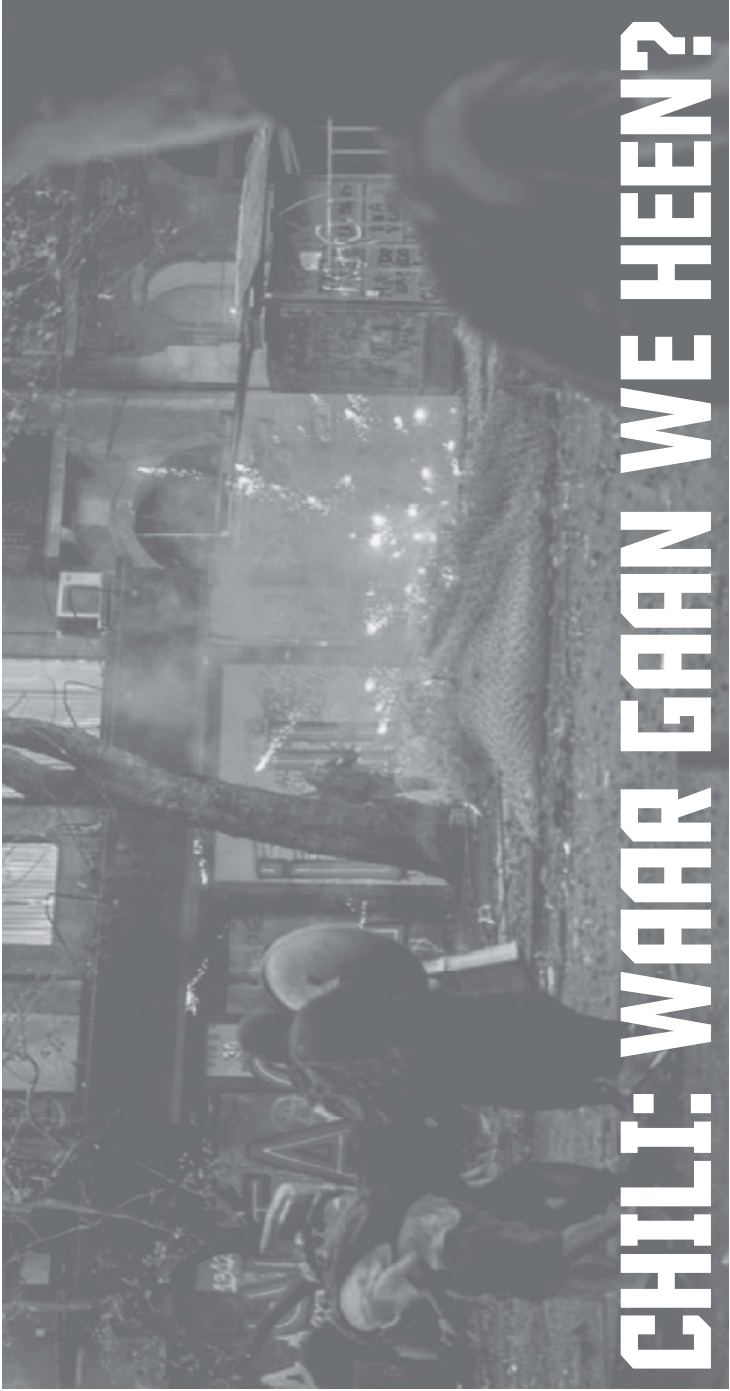
De opstand is reproduceerbaar en besmettelijk!

Je weet niet hoe de machten zouden beven als we geweld naar hun deuren zouden brengen. Als hun voorrechten en hun leven werden bedreigd, zouden ze onderhandelen om niet alles te verliezen.

-Ulrike Meinhof

Enkele anti-autoritairen voor de sociale catastrofe

CHILI: WAAR GAAN WE HEEN?

Naar onzekerheid en permanente conflicten! Een paar woorden van en voor de opstand van deze maanden.

*Vanaf een bepaald punt is er geen weg meer terug.
Dat is het punt dat moet worden bereikt.*

-Franz Kafka

Het ontembare protest van middelbare scholieren tegen de toename van de prijzen van metrokaartjes en de onmiddellijke repressieve reactie was de gunstige context voor de sociale oorlog om dagen later in al zijn ondubbelzinnige rauwheid te verschijnen.

Dedynamiek van het conflict was snel, onvoorspelbaar en instinctief. De malaise richtte zich vooral op het algemene ondergrondse openbaar vervoer en begon op te lopen, zichtbaar te worden, vormen van gevechten te herkennen - letterlijk - om op elke straathoek van Santiago te exploderen. Op 18 oktober 2019 brak er in de hele hoofdstad een opstand uit; barricades en confrontaties vonden op elk moment en overal plaats. Verschillende symbolen, structuren en machtsinfrastructuren werden aangevallen door de hele stad, en al snel door het hele land. De orde kraakte en rebellie overspoelde de straten, onmiddellijk kwamen individuen samen en vielen aan wat zij altijd als hun ketenen hadden beschouwd. Er is geen planning maar juist spontaniteit, die de vijand gemakkelijk weet te herkennen: de staat, het kapitaal en hun repressieve krachten. De verbrande of geplunderde doelen zijn de beste voorbeelden: ministeries, financiële instellingen, grote pakhuizen vol met merchandise en voedsel, en nog veel meer.

Revolutionair geweld is gevalideerd en ontketend in

Daarmee komen we op het pijnlijke punt van een paar hedendaagse klimaatactivisten, we hoeven ze niet eens bij naam te noemen maar ja, Extinction Rebellion (ER); de groep met betaalde 'organisateurs', de groep die door hetzelfde bedrijfsleven dat ze vragen te veranderen, gefinancierd wordt - deze hiërarchische groep probeert het parcours te domineren. Over de schimmige achtergrond van deze groep is inmiddels al veel onderzocht en geschreven, voor uitgebreide achtergronden kan je internet checken (op bijvoorbeeld libcom.org). Veel van de ER activisten op straat zijn niet eens op de hoogte van de dubieuze opzet van deze club. Er speelt het vieze spel van sociale media en hypes; ze werken mét in plaats van tegen het systeem dat alles om ons heen kapot maakt. Ze eisen dat de staat de problemen oplost, in plaats van het werken aan de omverwerping van deze staat zelf. Extinction Rebellion verliet zelfs een blokkade omdat een deelnemer 'fuck the cops' had geroepen en leverde een bos bloemen af bij het politiebureau in Brixton, Londen, (waar mensen van kleur vermoord zijn door de politie) om de smeris te bedanken voor hun "professionele" optreden. Het is een groep die bijna volledig uit de witte middenklasse voortkomt (een

probleem in veel groepen trouwens).

Geweldloze tactieken zijn een verdrietige illusie. En daarbij zijn het tactieken die je alleen vanuit een geprivilegieerde positie kan kiezen. De mensen die elke dag door armoede geteisterd worden, die het regenwoud om zich heen af zien fikken, die al maanden of jaren geen vers water meer hebben... Zij hebben die keuze niet. Net zoals de familie en vrienden van diegenen die vanwege de kleur van hun huid neergeschoten worden door de politie, diezelfde politie ook niet zullen bedanken voor hun aanwezigheid (iets dat bovengenoemde organisatie keer op keer doet). Je houdt jezelf voor de gek als je denkt dat er werkelijke verandering plaats zal vinden door een vriendelijk verzoek daartoe.

Het poldermodel is dood.

Wij roepen daarentegen op tot daadwerkelijke sabotage van de vervuilers en hun beschermers; laten we hun vervuilende en onderdrukkende machinerie slopen!

Maar het heeft niet lang geduurd voor de mensen de straten weer opgingen....

Hieronder wat voorbeelden van wat er deze herfst regionaal gebeurd is-

Libanon:

De straten en de muren van Libanese steden staan vol met leuzen voor het vallen van het kapitalisme, naast statements tegen racisme en eisen voor het recht van vrouwen om hun burgerschap door te kunnen geven aan hun kinderen. Uit deze statements blijkt dat er zich mensen op straat begeven die van een visie uitgaan waarin de socio-politieke thema's sterk met elkaar verbonden zijn, in plaats van zich bezig te houden met een single-issue strijd.

De mensen op straat worden zich steeds meer bewust van deze verbondenheid van de thema's binhen het Libanese systeem, maar ook van de overeenkomsten met de strijden in andere Arabische landen. De mensen op de straten van Beiroet roepen leuzen in solidariteit met Bagdad, demonstranten in Tripoli zwaaien met Algerijnse vlaggen.

Irak:

Aan het eind van september werd er voor het eerst opgeroepen om de straat op te gaan in Bagdad. Op 1 oktober begonnen de massa demonstraties tegen corruptie, werkeloosheid, politieke quota's en de bemoeienis van buurlanden. Dit is wekenlang zo doorgegaan, mobiele eenheid en veiligheidsdiensten hebben op de demonstranten geschoten, met alleen al in Bagdad in korte tijd honderden doden en duizenden gewonden tot gevolg.

In de weken van opstand heeft er ook veel kunnen groeien. Een gigantisch gebouw aan een van de belangrijkste pleinen van de stad is bezet door de mensen, omdat vanuit hier de demonstranten beschoten werden met kogels en traangas. Het gebouw zit nu propvol met mensen van alle leeftijden, en de veiligheidsdiensten kunnen het niet meer gebruiken. Het is er zo druk dat het 20 minuten duurt om het dak te bereiken in dit gebouw dat nu een epicentrum van verzet is geworden.

Op het moment van schrijven heeft de president zijn vertrek aangekondigd. De mensen hebben alvast laten weten dat dat niet genoeg is.

Egypte:

In september zijn er weer duizenden mensen de straat op gegaan in onder andere Caïro, Alexandria, en Damietta. Er werd opgeroepen tot het afzetten van president Abdel Fattah el-Sisi. Veiligheidsdiensten reageerden hierop met traangas en rubberkogels maar schoten ook met scherp. In oktober werden er meer dan 4300 mensen opgepakt om een voorbeeld te stellen om elk mogelijk tegengeluid in de kiem

te smoren. Er waren nog nooit zoveel politieke gevangenen als nu en er verdwijnen regelmatig mensen in de handen van de staat. Tegelijkertijd houdt president el-Sisi de steun van de VS en de EU.

Iran:

Na de verhoging van de minimumprijzen van olie met 50 procent, is er grote onrust ontstaan. De staat sloot hierop gelijk het internet af, zodat de mensen onderling geen oproepen konden doen of video's en informatie konden delen. Dit heeft er voor gezorgd dat de buitenwereld maar mondjesmaat op de hoogte kon raken van wat er zich afspeelde en hoe groot de protesten en het daaropvolgende geweld waren. Zeker is dat er al meer dan 1000 mensen vermoord zijn door veiligheidstroepen. De reactie van de mensen was het slopen van 731 staatsbanken, negen religieuze centra, billboards, posters en standbeelden van de opperleider Ali Khamenei. 50 militaire bases werden ook aangevallen door demonstranten.

Algerije:

De recente protesten vinden hun oorsprong al in februari2019,nadatdepresidentAbdelazizBouteflika zijn vijfde presidentiële termijn aankondigde. Deze protesten, die ongekend zijn sinds de Algerijnse burgeroorlog, hebben geleid tot het onmiddellijke aftreden van Bouteflika op 2 april. De grootste demonstraties vonden plaats in de grootste stedelijke gebieden van het land. Op 1 november werden de metro en treinen lamgelegd door een nieuwe oproep tot protesten en demonstraties. Tienduizenden mensen riepen op om alle leden van het machtsstelsysteem af te zetten en voor een radicale verandering van het politieke systeem. De verkiezingen in september worden afgewezen, met de leuze “verkiezingen georganiseerd door corrupte macht, een val voor idioten”. Eind november worden alle politieke campagnes voor de verkiezingen wederom afgewezen, aangezien ze ‘volledig vuilnis’ zijn. Begin december gaan de protesten door en wordt er opgeroepen tot een algemene staking op 8 december. To be continued....

Dit is bij lange na geen compleet verslag, het is slechts een minieme indruk. Wat er allemaal in Sudan en Marokko gebeurt is mist bijvoorbeeld.... Rest ons te zeggen, dat we een verantwoordelijkheid hebben onszelf te informeren en te onderzoeken waar solidaire raakvlakken liggen met mensen in opstand in (post-koloniale) landen die misschien wel heel ver weg lijken, of waarvan de realiteit je onbekend voorkomt. Breek uit je bubbel. De tijd is nu.

*1 De term Arabische Lente werd wel in het Arabisch overgenomen, maar men benadrukt dat

onderdrukking beschermt.

De politie als onderdeel van de machtsstructuren Het overgrote deel van de wereld is gebaseerd op een systeem van kapitalisme. Een systeem waar een kleine groep zich verrijkt over de ruggen van de mensen. Door de eeuwen heen heeft dit zich op een steeds vrijfundere manier ontwikkeld. Het kapitalisme is niet iets statisch, het beweegt door de tijd mee met de ontwikkelingen van de wereld. Zo is uitbuiting altijd in beweging. Of het nou is dat productie van goederen zich verplaatst naar andere werelddelen omdat het daar nog goedkoper kan of dat mensen net wat meer loon krijgen om maar gewoon door te produceren. We moeten allemaal ons lichaam verkopen in de vorm van arbeid, puur en alleen om te overleven. Natuurlijk zijn in Nederland voor sommigen de arbeidsomstandigheden verbeterd vergeleken met het verleden (lang niet voor allen, denk aan arbeidsmigranten uit Oost-Europa of elders). Maar dat neemt niet weg dat onze levens gedwongen in het teken staan van arbeid die we moeten verrichten. Maar de praktijk blijft hetzelfde. Misschien krijgen sommigen een kruimel extra om van te leven, maar werken zal je, tot je er dood bij neervalt.

Inherent aan dit systeem is de constante concurrentie van de onderdrukten. Voor jou immers tien anderen, dus wie verkoopt zijn lichaam voor de goedkoopste prijs? Hiermee is de wereld steeds individualistischer geworden. Waarom zou je voor elkaar opkomen? Straks ben je je baan kwijt met alle gevolgen van dien. Iedereen wordt in een keurslijf van werken en consumeren gedwongen. En eenieder die uit dat keurslijf breekt, die in opstand komt of op een andere manier probeert te overleven krijgt met de onderdrukking van de politie te maken.

De politie die hun geweldsmonopolie toegespeeld krijgen door diezelfde machthebbers die dit systeem in ere houden, zullen door hen nooit worden bekritiseerd. Deze machthebbers zullen nooit de politie die hen beschermt tot de orde roepen. Hiermee zal men namelijk hun eigen gezag, hun eigen systeem in twijfel trekken. En zo zien we dat ook in praktijk. Nadat de politie de 17-jarige Rishi doodschoot en Mitch enkele jaren later doodwurgde gingen de agenten gewoon vrijuit. Even nadat de politie in opspraak kwam door hun racistische en gewelddadige gedrag, werden zij nog zwaarder bewapend en werden de ogen van de politie verder uitgebreid in de vorm van nog meer cameratoezicht. In het uiterste geval zal het politieapparaat hervormd worden door beleidsmakers en politici, maar enkel om zo sociale spanningen en vijandigheden tussen de politie en onderdrukten te doen afnemen. Onder de manieren om deze spanningen te doen afnemen en

de rust weder te laten keren horen ook “symbolische voorbeelden” en agenten die publiekelijk op de vingers worden getikt waarvan velen smullen omdat ze het als een soort straf beschouwen, alsof dit de houding van agenten zou veranderen of een toepasselijke maatregel is voor de jarenlange teisteringen, repressie en moord. Denk aan de voorwaardelijke celstraffen voor de moordenaars van Mitch Henriquez en het gedwongen ontslag van een Haagse agent voor het mishandelen van een arrestant. In beide gevallen kunnen de agenten nog in beroep tegen de besluiten om deze ongedaan te maken.

Nee, van politici en de rijken hoeven we dus nooit iets te verwachten dat de verhoudingen op straat beter zal maken. Ze zijn namelijk allemaal onderdeel van dezelfde kliek, onderdeel van een kapitalistisch systeem dat men koste wat het kost in leven wilt houden om zo zichzelf te kunnen blijven verrijken.

De opstand is over, de doelwitten zijn nog altijd daar De opstand van 2015 ligt achter ons en het is niet makkelijk om onszelf weer spontaan te verenigen en de straten terug te pakken. Maar laten we wel wezen. Ook voor die opstand leek het ondenkbaar dat zoiets in Nederland zou gebeuren en dat we massaal zouden terugvechten. We moeten naar de opstand blijven streven. We moeten ons bewust blijven en ons blijven ontwikkelen om door de mooie plaatjes en praatjes heen te prikken. Maar we hoeven zeker niet af te wachten tot we allemaal massaal opstaan. Dat zoveel mensen drukker zijn met zich welvarend voordoen op social-media, betekent niet dat velen van ons meer dan duidelijk voor ogen hebben wie de vijanden van ons bestaan zijn. En waarom zouden we afwachten tot we elke dag weer worden neergeslagen? Afwachten tot de volgende politiemoord? Terwijl we elke dag gedwongen naar onze banen terugkeren, of radeloos op zoek zijn naar een baan of geld. Terwijl we ons in diezelfde tijd vrij zouden kunnen ontwikkelen op allerlei fronten. De werkelijke crisis is het dagelijks leven, daarom is wachten geen optie.

De enige optie is de aanval. Maar het politieapparaat lijkt soms onaanastbaar. De vele mogelijkheden die zij hebben om alles en iedereen te controleren voelt soms als een overweldigend monster van controletechnieken. Maar alles heeft zijn zwakke plekken. Er liggen kansen om in kleine groepen of zelfs alleen de aanval in te zetten.

Zo is het cameratoezicht enorm toegenomen. Op elke straathoek hangen politiecamera's. Waar dit de reikwijdte van de politiecontrole vergroot, geeft dit ook kansen deze te saboteren. Een politiecamera is dan ook snel gesloopt. Door in een paal te klimmen

en de lens vol te spuiten met verf, of hem kapot te slaan met een hamer. Het hoeft nog minder dan een minuut te duren. Als men niet verwacht, maar de opties bekijkt is er een scala aan aanvalsmogelijkheden. Onbemande politiebureaus, politieauto's die geparkeerd staan en trainingscentra. Een aanval hoeft slechts enkele seconden te duren en geeft een duidelijk signaal af. Een signaal dat de politie niet onschendbaar is, dat we niet meer afwachten en tot de aanval overgaan.

Er zijn genoeg mogelijkheden tot aanval en door deze te benutten als een daad van verzet kan dit andere mensen inspireren. Let altijd goed op, laat geen sporen achter en zorg dat je niet geïdentificeerd wordt door bijvoorbeeld camerabeelden of getuigen. Zorg dat je andere kleren draagt, je gezicht bedekt en handschoenen draagt en bekijk de vluchtroutes

zorgvuldig.

Tot slot: laten we ons niet alleen doodstaren op de politie. Doelwitten binnen het systeem dat ons onderdrukt zijn vele malen breder dan slechts de politie. Dezelfde aanvalstechnieken kunnen in praktijk worden gebracht tegen elk instituut of bedrijf dat onderdrukking creëert of er geld aan verdient. Denk aan banken en overheidsinstanties of bedrijven, die controlemechanismes ontwikkelen, bouwen en beheren. De doelwitten zijn overal. En ondanks de steeds verder toenemende controle-waanzin kunnen zij niet alles constant beveiligen. De opties en noodzaak tot aanval liggen voor ons. Omdat niks doen geen optie is. Omdat we te lang zijn onderdrukt.

De tijd van aanval is nu!

VOORTDURENDE OPSTANDEN IN WEST-AZIË EN NOORD-AFRIKA: ONDER ANDERE IN ALGERIJE, IRAK, LIBANON EN IRAN

Het is oorverdovend stil in de media, maar er vinden de afgelopen maanden gigantische opstanden plaats, zeker niet alleen in Hong Kong en Latijns-Amerika. Net als in 2011, het jaar van de ‘Arabische Lente’*1, zijn er wijdverspreide opstanden en protesten. Er zijn veel verschillen tussen de landen en mensen, maar de mensen in opstand hebben vergelijkbare eisen.

De opstanden vinden plaats in reactie op de autoritaire regimes, westerse inmenging *2, economische crises, ontelbare bezuinigingsmaatregelen en onzekerheid in de basis van het bestaan, de algemene uitzichtloosheid. Maar de mensen gaan vooral ook de straten op om hun menselijkheid op te eisen waar dagelijks de spot mee gedreven wordt. Er zijn duidelijke redenen waarom ‘het volk de val van de regering’ (ash-shab yurid isqat an-nizam!) wil. De huidige golf van protest in de regio laat zien dat het revolutionaire momentum van 2011 nooit kapot gegaan is.

In Libanon hebben de laatste jaren juist steeds kortdurende protesten en stakingen plaatsgevonden, ook in Palestijnse vluchtelingenkampen. In 2015 – 2016 waren er bijvoorbeeld grote protesten tegen het falende afvalbeleid van de staat, maar er werden toen ook nog leuzen uit de tijd van de Arabische Lente geroepen. In minder dan drie dagen werden er vanaf

